

ELLIE DEAN

En mooie toekomst

ROMAN

Engeland, 1942. Kitty is trots dat ze als piloot haar land kan dienen. Maar na een zwaar ongeluk lijkt het erop dat ze haar geliefde blauwe luchten vaarwel moet zeggen...

ELLIE DEAN

Een mooie
toekomst

Vertaald door Yolande Ligterink

De Fontein

Er zaten 166 vrouwen vrouwelijke piloten bij de ATA (Air Transport Auxiliary). Dit boek is opgedragen aan ieder van hen, maar vooral aan de vijftien die hun leven hebben gegeven om hun land te dienen. Het waren bijzondere vrouwen, die de uitdagingen van een buitengewone tijd aangingen en bewezen dat ze met recht helden kunnen worden genoemd.

Geschiedenis van de ATA

Churchill beseftte dat de oorlog alleen kon worden gewonnen met een grote overmacht in de lucht. Daarom stuurde hij een bericht aan de betreffende minister met het bevel om onmiddellijk een luchtmacht te formeren die twee keer zo sterk was als de Duitse Luftwaffe.

Er werd een enorme productieketen op stapel gezet. De eerste kosten van het produceren van het enorme aantal benodigde vliegtuigen werden gedekt door de Lend Lease-leningen van president Roosevelt en dat bleef zo tot de betalingen door de aanval op Pearl Harbor naar het tweede plan werden verwezen en er een eind kwam aan de Amerikaanse neutraliteit. De gevechtsvliegers stonden in de rij om dienst te nemen bij de RAF, maar er was een ernstig tekort aan piloten die de vliegtuigen en de manschappen konden brengen waar ze nodig waren.

Gerard 'Pop' d'Erlanger was bankier, piloot en directeur van de BOAC (tegenwoordig British Airways). Hij was vanaf het begin van de strijd tegen Duitsland bang geweest dat een dergelijk tekort zou optreden als er geen gebruik werd gemaakt van piloten als hijzelf. In mei 1938 had hij zijn bezorgdheid uitgesproken tegenover Balfour en voorgesteld een luchtmacht van reservisten te vormen uit burgers met een brevet en minstens tweehonderdvijftig vlieguren, die niet in aanmerking kwamen voor de RAF. In zijn ogen moest de eenheid een vliegende koeriersdienst worden voor vips, medicijnen en gewonden, zodat de gevechtspiloten zich konden wijden aan de verdediging van het land. Maar al snel werd duidelijk dat de voornaamste taak van de ATA zou bestaan uit het vervoer van vliegtuigen tussen fabrieken, onderhoudslocaties en squadrons.

Nadat er toestemming was verleend, ging er een oproep uit naar duizend burgers met een brevet. Honderd mensen reageerden en in september 1939

werden dertig van hen na gesprekken en tests bij de luchtmachtbasis Whitchurch, even buiten Bristol, geselecteerd voor de elite-eenheid. De eerste leden noemden zichzelf lachend de ‘Ancient en and Tattered Airmen’, de ‘oude en haveloze vliegeniers’, want ze vormden een vreemde mengeling van buitenbeentjes, intellectuelen, kunstenaars, bankiers, ambtenaren, gewonde veteranen – van wie sommigen een ledemaat misten of oogaandoeningen hadden –, pubeigenaren, een kampioen motorracen en zelfs een gepensioneerde admiraal.

Een andere groep rekruten veroorzaakte enige consternatie bij de top van de RAF en ontmoette ook bij de rest van de organisatie veel weerstand. Ze waren met hun achten en onder hen bevond zich de beroemde vliegenier Amy Johnson. Pauline Gower, de ambitieuze dochter van parlementslid Sir Robert Gower, organiseerde alles voor de groep vrouwelijke piloten en in de lucht werden ze aangevoerd door de heerszuchtige Lettice Curtis. Ze hadden allemaal voor de oorlog leren vliegen, zodat ze een elite binnen een elite vormden, maar net als de mannen in de ATA maakten ze formeel geen deel uit van de RAF; ze vormden hun eigen burgerploeg en werden de eerste oorlogsjaren betaald door de BOAC. Toen hun aantallen toenamen, kregen ze al snel de bijnaam ‘Always Terrified Airwomen’, ‘altijd doodsbange vrouwelijke vliegeniers’, maar ze zouden bewijzen dat ze minstens evenveel in hun mars hadden als hun mannelijke tegenhangers.

De RAF was van mening dat vrouwen geestelijk en lichamelijk niet in staat waren om met oorlogstoestellen te vliegen en wilde hen alleen inzetten voor de Havilland Moths met hun open cockpit en later voor de Miles Magisters. Pas na twee jaar vastberaden lobbyen door deze vrouwen en hun aanhangers mochten ze jachtvliegtuigen besturen en het duurde vijf jaar voor ze naar Europa mochten vliegen.

Deze vrouwelijke pioniers kwamen voor het merendeel uit adellijke of rijke families en ze kenden elkaar allemaal, niet alleen van school en de hogere kringen, maar ook van Stag Lane, Heston en Brooklands, voor de oorlog de bekendste vliegclubs in de buurt van Londen.

Latere vrouwelijke rekruten uit Amerika, Polen, Chili, Argentinië en Australië hadden nogal moeite met dit hechte, exclusieve groepje met hun kristalheldere accent en autocratische manier van doen. De redacteurs

van de *Daily Sketch* en de *Picture Post* waren dol op deze vrouwen, die deden wat ze konden voor de oorlog en die een oprechte moed en motivatie aan de dag legden, want ze beschikten over een staalharde kern en een stilzwijgende, maar felle vaderlandsliefde.

Tijdens de oorlog vlogen de mannen en vrouwen van de ATA in totaal 309.000 toestellen van 147 types naar hun bestemming, zonder radio's, zonder iets te weten over het vliegen op instrumenten, zonder wapens en overgeleverd aan sperballonnen, afweergeschut, vijandelijke aanvallen en niet te vergeten het afschuwelijke Britse weer.

In 1943 kregen de vrouwelijke piloten hetzelfde salaris als mannen met een gelijke rang, een uniek privilege, maar de officiële erkenning van de Britse regering kwam pas in september 2008, toen alle nog levende veteranen tijdens een ceremonie in Downing Street 10 een bijzondere Veterans Badge ontvingen.

1

ATA-basis Cosford, bij Wolverhampton, mei 1942

Kitty Pargeter was net eenentwintig geworden, maar op dat moment voelde ze zich een schoolmeisje dat bij de directrice had moeten komen. Haar wangen brandden van vernedering toen ze naast haar beste vriendin Charlotte Bingham in de houding stond en de woedende tirade van Marion Wilberforce, de bevelvoerend officier van Cosford, over zich heen liet gaan. Charlotte en zij konden niets ter verdediging aanvoeren, want ze waren schuldig aan alles wat hun werd verweten. Omdat dit niet de eerste keer was dat ze voor hun capriolen op het matje waren geroepen, wisten ze dat ze met één verkeerd woord nog meer onheil over zich konden afroepen.

Marion Wilberforce bekeek hen met een kille blik. ‘Dit is de derde keer in elf maanden dat jullie zijn betrapt op gevaarlijk vliegen,’ zei ze op een toon die de oren van een ijsbeer kon laten bevriezen. ‘Jullie zitten hier niet bij een stuntteam en ook niet voor je plezier. Het vliegtuig dat aan jullie wordt toevertrouwd is van essentieel belang voor de oorlogsinspanning en met kurkentrekkers en loopings loopt niet alleen het vliegtuig gevaar, maar ook de reputatie van de eenheid.’

Kitty’s nekharen gingen overeind staan door die ijzige blik en ze durfde amper adem te halen terwijl de oudere vrouw haar tirade voortzette.

‘Het is gewoon verkeerd,’ snauwde Marion. ‘Het heeft ons zoveel moeite gekost om de hoge heren van de RAF zover te krijgen dat we in hun jachtvliegtuigen mogen vliegen. Dit soort dingen geeft ze een excuus om te volharden in hun mening dat vrouwen leeghoofden zijn die ze niet in de buurt van hun kostbare toestellen moeten laten komen. En op dit moment moet ik zeggen dat ik geneigd ben het met ze eens te zijn.’

Kitty kromp inwendig ineen. Ze was zich heel goed bewust van de heersende mening over vrouwelijke piloten binnen de luchtmacht en vond

het verschrikkelijk dat een vrouw het daar ooit mee eens zou kunnen zijn. Marion Wilberforce moest wel heel boos zijn om zo iets te zeggen, want ze was een van de acht pioniers die de vrouwenafdeling van de ATA hadden opgericht, ondanks de verbeterde tegenwerking van de RAF.

Kitty was in het voorjaar van 1940, op haar negentiende, bij de ATA in dienst gekomen en had van nabij meegemaakt hoe moeilijk het was om te worden erkend als kundige piloot, die zowel met jachtvliegtuigen als met de kleinere trainings- en communicatietoestellen kon vliegen. De strijd om in de zware viermotorige bommenwerpers te mogen vliegen was nog aan de gang en ze schaamde zich bij het idee dat haar uitsloverij de zaak geen goed had gedaan. Ze had er diepe spijt van.

Als ze haar aangeboren uitbundigheid maar eens kon beteugelen en niet overal een wedstrijd van zou maken, zou ze zichzelf – en anderen – een heleboel problemen besparen. Maar ze was altijd zo geweest en haar slechte eigenschappen waren aangewakkerd doordat ze enorm had opgekeken tegen haar oudere broer Freddy en vastbesloten was geweest in elk opzicht zijn gelijke – of zijn meerdere – te worden. Daarom had ze leren vliegen.

Er hing een drukkende stilte in de kamer en Kitty kon haar hart horen slaan toen die kille ogen weer op haar werden gericht.

‘Nou? Wat hebben jullie hierop te zeggen?’

‘Het spijt me,’ antwoordde Kitty meteen na de hartgrondige excuses van Charlotte. ‘Het was helemaal mijn fout, dus neem het Charlotte alstublieft niet kwalijk. En ik verzeker u dat ik mijn lesje heb geleerd en het niet nog eens zal doen,’ voegde ze er haastig aan toe.

Marions lippen vertrokken ongelovig. ‘Volgens mij heb je dat al eerder beloofd, Pargeter, en vervolgens ben je met een Spitfire onder de brug over de Severn door gevlogen. Twee keer.’

Kitty werd vuurrood en ze kon haar niet aankijken.

‘Het wordt tijd dat jullie dit eens een beetje serieus gaan nemen,’ ging Marion streng verder. ‘Jouw uitbundige streken zijn onaanvaardbaar, Pargeter. En Bingham, jij zou beter moeten weten en niet met haar mee moeten doen.’

De meisjes zwegen terwijl hun meerdere een scherpe en ongeduldige zucht slaakte en haar ineengevouwen handen op de open mappen voor

haar legde. ‘Je had het geluk om een volledige beurs te krijgen voor een van de beste meisjesscholen in Engeland, die discipline, plicht en decorum hoog in het vaandel heeft staan, Pargeter. Ik weet zeker dat het je ouders enorm zal tegenvallen als ze horen dat die belangrijke lessen aan je voorbij zijn gegaan.’

Kitty voelde de kleur uit haar gezicht wegtrekken. ‘Schrijf het alstublieft niet aan mijn ouders, mevrouw,’ smeekte ze. ‘Ik schaam me nu al genoeg en ik moet er niet aan denken dat mijn gedrag ze van streek maakt.’

Marion sloeg de mappen dicht en tikte er krachtig mee op het bureau om de papieren er recht in te krijgen. ‘Daar had je misschien aan moeten denken voordat je je leven en een Mosquito in de waagschaal stelde om indruk te maken op de Amerikanen,’ zei ze kordaat. ‘Deze rapporten worden naar Margot Gore, jullie meerdere in Hamble, gestuurd en komen in jullie dossier. Jullie moeten op je tellen passen: nog één keer zo’n incident en jullie worden op staande voet ontslagen.’

Kitty moest een brok in haar keel wegslikken en ze hoorde Charlotte ontzet naar adem happen. Vliegen was hun passie en ze hadden er vanaf het moment dat ze in 1939 hadden gehoord dat deze baanbrekende elite-eenheid zou worden opgericht van gedroomd om er deel van uit te maken. Als ze hun zwaarbevochten plek nu moesten opgeven, waren ze alles kwijt.

Marion stond op en trok haar in Savile Row op maat gemaakte blauwe uniformjasje recht. De gevlochten gouden epauletten glansden in het lamplicht. ‘Jullie zijn allebei goede piloten met een natuurlijk instinct voor jullie toestel, en ondanks jullie leeftijd en betreurenswaardige gebrek aan zelfbeheersing kunnen jullie fantastische vliegeniers worden. Zet dat allemaal niet op het spel met die idiote streken. Het zou een tragedie zijn om een van jullie kwijt te raken.’

Kitty voelde de bloes weer opkomen, dit keer niet van schaamte, maar van genoegen bij deze lof uit de mond van een zeer gerespecteerde vrouw. ‘Dank u,’ zei ze. ‘Het spijt me dat ik u steeds weer teleurstel.’

‘Maak er dan werk van, Pargeter. De regels zijn er niet voor niets en het wordt tijd dat je accepteert dat ze ook voor jou gelden.’

Kitty knikte en toen ze het aandurfde om de andere vrouw aan te kijken voelde ze zich een klein beetje opgelucht. Het strenge gezicht was wat

zachter geworden en om haar lippen zag ze iets wat op een glimlach leek. Heel kort, maar alles kwam goed.

‘Ga wat eten en zorg dat jullie bijtijds in bed liggen,’ zei Marion. ‘De weersvoorspelling voor morgen is goed en ik weet zeker dat er genoeg werk zal zijn om jullie uit de problemen te houden tot jullie teruggaan naar Hamble.’

‘En de brief aan onze ouders?’ vroeg Charlotte angstig.

‘Ik hoop dat die niet nodig zal zijn en dat jullie laten zien dat jullie mijn vertrouwen waard zijn door jullie werk van nu af aan efficiënt en binnen de richtlijnen van de ATA uit te voeren. Ingerukt.’

Ze salueerden scherp en liepen snel het kantoor uit, maar ze zeiden pas iets toen ze veilig buiten het gebouw waren. Het was een warme avond en vanaf de woonverbleven hoorden ze muziek over het vliegveld zweven, maar het enige licht kwam van de twinkelende sterren en de heldere maan, want er golden strenge verduisteringsregels.

‘Pfff,’ verzuchtte Charlotte terwijl ze haar muts afzette, haar das lostrok en het knoopje van haar overhemdboord losmaakte. ‘Ik dacht dat we het dit keer echt konden vergeten.’

‘Ik ook,’ gaf Kitty toe. Ze maakte haar uniformjasje los, duwde haar muts in de zak en ging met haar handen door haar korte blonde haar voordat ze voor hen allebei een sigaret opstak, de rook uitblies en die nakeek toen hij wegdreef op het lichte avondbriesje. ‘Ik moet er niet aan denken dat ze een brief naar onze ouders stuurt.’

‘Ik ook niet,’ viel Charlotte haar bij. ‘Pa zou er waarschijnlijk niet veel van zeggen, maar mijn arme moeder zou verschrikkelijk van streek raken. Ze heeft zich altijd zorgen gemaakt om mijn volslagen gebrek aan respect voor suffe regeltjes.’

Kitty glimlachte meelevend naar Charlotte, die sinds de dag dat Kitty als beursstudent op de kostschool in Sussex was gearriveerd haar vriendin en medesamenzweerster was geweest. Ze was toen dertien en kwam rechtstreeks uit Argentinië, waar haar vader een stoeterij voor polopaarden had geleid, en ze had bij haar aankomst op die verwarrende en intimiderende school al heimwee gehad. Maar Charlotte had in haar een verwante ziel herkend en had haar meteen onder haar vleugels genomen.

Het was aan Charlotte te danken dat Kitty had leren leven met het feit

dat ze een beursstudent was, wat hetzelfde was als een arm familielid, en dat ze zich staande had weten te houden in het mijnenveld van ongeschreven regels en het onbegrijpelijke belang van familiebanden en sociale kringen. En hoewel ze het geaffecteerde accent nooit helemaal onder de knie had gekregen en zich nooit de hooghartige houding van veel andere meisjes had aangemeten, was ze populair geworden door haar zonnige persoonlijkheid en haar bedrevenheid in sport. Zij en Charlotte waren onafscheidelijk geworden.

‘Charlotte,’ zei Kitty zacht, ‘het spijt me echt dat ik je in de problemen heb gebracht. Ik had normaal moeten doen.’

Charlotte haalde bijna nonchalant haar schouders op en duwde een paar losse lokken donker haar terug in het nette knotje in haar nek. ‘Ik hoefde niet achter je aan te gaan toen je die kurkentrekker en die looping maakte, maar ik deed het toch en ik ben oud genoeg om de verantwoordelijkheid te nemen voor mijn eigen daden.’

‘Dat kan wel zijn, maar nu heb je door mij een smet op je blazen.’

Er verscheen een vrolijke schittering in Charlottes bruine ogen en ze legde een geruststellende hand op Kitty’s arm. ‘Echt, Kitts, we zijn allebei de fout in gegaan, dus je moet niet jezelf de schuld geven.’ Haar glimlach verbreedde tot een ondeugende grijns. ‘Het was leuk, toch? Net als vroeger, toen we net ons brevet hadden en laag over de sportvelden van de school vlogen om de hockeywedstrijd te verstoren.’

Kitty lachte terug. ‘Toen moesten we ook bij de directrice komen, weet je nog? Jeetje,’ verzuchtte ze. ‘We dachten dat dat een draak was, maar ze is niets in vergelijking met Marion Wilberforce. Ik heb nog nooit iemand zo kwaad gezien.’

Charlotte knikte. ‘We zullen het wel verdiend hebben, maar ik durf te wedden dat die Amerikaanse vliegers onder de indruk waren toen we ondersteboven over hun honkbalveld vlogen.’

Kitty lachte. ‘Dat gold in elk geval niet voor hun officier. Hij moet Marion hebben gebeld zodra hij ons zag.’ Ze nam nog een laatste haal van de sigaret en stampte hem uit met de hak van haar zwarte veterschoen. ‘Kom op, laten we gaan kijken of er nog iets te eten is. Ik rammel.’

Charlotte rookte haar sigaret op en stak haar arm door die van Kitty, die

bijna acht centimeter kleiner was dan zij en zo mager en pezig was als een jongen. ‘Jij hebt altijd honger,’ zei ze zonder enige rancune terwijl ze naar de kantine wandelden. ‘Ik weet niet waar je al dat eten laat dat je naar binnen werkt. Je bent zo mager als een lat.’

‘Je bent zelf ook niet bepaald dik,’ zei Kitty vriendelijk met een blik op de slanke gestalte van haar vriendin. ‘Ik heb gewoon een goede eetlust. Moeder heeft altijd gedacht dat ik klein en mager zou blijven omdat ik al dat eten opmaak aan nerveuze energie.’ Ze giechelde. ‘Wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd, Charley. Ik kan het niet helpen dat ik klein ben, maar je moet toegeven dat ik verder perfect in elkaar zit.’

Charlotte maakte een onbeleefd keelgeluid. ‘Niemand kan jou beschuldigen van bescheidenheid, dat staat vast, Katherine Pargeter. Maar je hebt je het hoofd natuurlijk op hol laten brengen door al die kwijlende kerels die je met complimentjes proberen over te halen met hen uit te gaan.’

Kitty porde haar vriendin in de ribben. ‘Met jaloezie kom je nergens, juffrouw Bingham. Trouwens, jij hebt altijd alleen maar oog gehad voor mijn broer, dus je kunt je moeilijk beklagen.’

‘Ik heb laatst een brief van Freddy gehad,’ zei Charlotte dromerig. ‘Hij is ergens verderop langs de kust geplaatst. De censor had de naam van het vliegveld zwart gemaakt, dus ik weet niet precies waar hij zit, maar hij heeft beloofd dat hij zal proberen voor het eind van de maand naar Hamble te komen, zodat we een paar uur samen kunnen zijn.’

‘Hij zit op Cliffe,’ zei Kitty. Toen ze Charlotte zag fronsen, voegde ze er haastig aan toe: ‘Ik was van plan het je te vertellen, echt waar. Maar met al die toestanden ben ik het volkomen vergeten. Toen ik vanmorgen die Magister in Croydon afleverde, kwam ik in de kantine Roger Makepeace tegen. Hij zat te wachten op een lift in een Anson-luchttaxi en we hebben samen geluncht, wat zoals altijd verschrikkelijk leuk was. Als ik niet met die Spitfire naar Ringway had gemoeten en de Mosquito weer hier had moeten afleveren, had ik met hem mee kunnen gaan en Freddy kunnen zien.’

Charlotte slaakte een zucht. ‘Het is eeuwen geleden dat we elkaar hebben gezien. Freddy is dag en nacht op missie en ik werk dertien van de veertien dagen. Zelfs als we een dag vrij hebben kunnen we het zelden zo regelen dat we op dezelfde plek zijn.’

‘Daarom heb ik besloten om een heleboel lol te maken en niet verwikkeld te raken in een hopeloze romance,’ zei Kitty luchtig. ‘Freddy balanciert elke dag op het scherpst van de snede, net als wij, en dat is wel genoeg zonder dat je moet gaan piekeren over een vriendje.’

Ze staken arm in arm de met keitjes bestrate binnenplaats over en gingen de zwak verlichte kantine in. Het was laat en de grote ruimte was verlaten, dus ze schepten iets op van het uitgedroogde eten dat nog in de warmhoudschalen zat en gingen aan een van de tafeltjes zitten.

Kitty stak haar vork in de bijna vleesloze lamspastei en verlangde opeens naar de malse biefstukken, knapperige salades en volle schalen fruit die ze thuis in Argentinië regelmatig voorgeschoteld hadden gekregen. Haar familie was nog voor haar tweede levensjaar daarheen verhuisd, dus ze had alleen het leven op de pampa's gekend voordat ze naar Engeland was teruggestuurd om haar opvoeding te voltooien. Iedereen leefde daar buiten, behalve in het regenseizoen, en de maaltijden werden geserveerd aan een lange tafel onder een met druivenranken begroeid prieel dat langs de hele achterkant van de houten bungalow liep, met uitzicht op het enorme zwembad en de stoffige rode open plek die toegang gaf tot de talloze stallen en weelderige, door bomen overschaduwde weiden.

Het gesprek over Freddy en de gedachte aan die lange maaltijden en zonovergoten dagen brachten herinneringen terug aan het leven dat ze achter zich had gelaten. Hier in de verlaten, stille kantine kon ze bijna de melodieuze Spaanse stemmen van de gaucho's, de roep van de exotische vogels in de lome hitte en het gezaag van de cicaden horen als de schemering inviel en de vuurvliegjes begonnen te gloeien in de struiken.

Ze zag weer de glorieuze weidsheid van de lege, trillende pampa's voor zich, die zij en Freddy te paard hadden verkend, en de feesten rond het zwembad, waarvoor al hun vrienden kwamen en het hele weekend bleven. Ze zag de merries met hun veulens in de weiden, die met zwiepende staarten en diepglanzende vacht stonden te grazen, en ze herinnerde zich de opwinding als ze de strijd aanging met de bedreven en vastberaden Freddy en zijn vrienden tijdens een snel en heftig spelletje polo. Het leek allemaal opeens zo ver weg dat de tranen in haar ogen prikten en de heimwee zwaar op haar hart drukte.

‘Kitty? Wat is er?’

Ze knipperde de tranen weg en probeerde het enorme verlangen naar haar moeder en naar thuis te verdringen. ‘Ik zat eraan te denken hoelang het geleden is dat ik mijn ouders heb gezien,’ gaf ze toe. ‘Soms heb ik er spijt van dat ik ben teruggekomen om te gaan studeren. We wisten allemaal dat het oorlog werd en toen die eenmaal was uitgebroken, wilden mijn ouders het risico niet nemen om me naar huis te laten komen, dus nu zit ik hier vast.’

‘Maar je hebt er toch geen spijt van dat je bij de ATA bent gegaan? Dat had je niet kunnen doen als je in Argentinië had gezeten.’

Kitty schudde haar hoofd, legde haar vork neer en liet het bijna onaangeroerde eten voor wat het was. ‘Geen seconde,’ antwoordde ze vastbera- den. ‘Maar ik mis mijn huis en mijn familie, Charlotte, en als er iets met Freddy zou gebeuren, zou ik me geen raad weten.’

‘Zo moet je niet praten, Kitts. Je moet moed houden.’ Charlotte liet het smakeloze eten ook staan, duwde haar bord opzij en pakte Kitty’s hand. ‘Ik begrijp hoeveel heimwee je moet hebben en ik deel je zorgen om Freddy. Natuurlijk, ik hou ook van hem. Maar we moeten positief blijven en gelo- ven dat we hier allemaal doorheen zullen komen. Als we dat niet doen, heeft Hitler gewonnen.’

Kitty glimlachte zwakjes en kneep in haar vingers. ‘Ja, natuurlijk. Het spijt me dat ik zo’n huilebalk ben.’

‘Maakt niet uit,’ zei Charlotte met een warme glimlach. ‘We moeten vliegtuigen besturen waarin we nog nooit hebben gevlogen en landen met windkracht negen, dus we hebben er recht op om af en toe een beetje me- delijden met onszelf te hebben.’ Ze schoof haar stoel naar achteren. ‘Kom op, ik heb nog een kwart fles cognac in mijn tas en ik vind dat we die ver- diend hebben.’

Kitty ruimde de tafel af. Ze wasten snel de borden af en zetten ze op het houten droogrek voordat ze de nacht weer in gingen. Het was nu koeler en het briesje had nog steeds iets winters, hoewel het al eind mei was. Ze lie- pen haastig over de binnenplaats naar de relatieve warmte van de eenvou- dige accommodatie.

De rijen geparkeerde vliegtuigen glansden onder de wiegende, zilver- kleurige vlekken van de sperballonnen. Alles was stil. Maar het was een

onheilspellende stilte, alsof het land zijn adem inhield, en Kitty voelde de kille vinger van de angst langs haar ruggengraat, maar negeerde hem vastberaden. Zij en Freddy, Roger en Charlotte waren misschien kleine radertjes in de grote oorlogsmachine die dit land verdedigde tegen Hitlers tirannie, maar zolang ze dapper en sterk bleven, was heimwee een geringe prijs om te betalen voor vrijheid.

Uiteindelijk was er geen luchtaanval geweest en Kitty had met een beetje hulp van Charlottes cognac ongestoord geslapen. Ze was voor het aanbreeken van de dag wakker geworden, en net als de andere vrouwen die die nacht op de basis verbleven was ze voordat het licht werd al gewassen en aangekleed, had ze ontbeten en was ze klaar om aan het werk te gaan. Nadat ze weken aan de grond hadden moeten blijven vanwege regen en laaghangende bewolking was de belofte van twee opeenvolgende dagen helder weer genoeg om iedereen enthousiast te maken.

Over het voorgeschreven overhemd, de das, het uniformjasje en de broek had ze een blauwe overall aangetrokken, met daarover het met schapenwol gevoerde jack voor extra warmte. Haar uitrusting werd gecompleteerd met laarzen met een bontvoering, een leren vlieghelm, een vliegbril, handschoenen en een harnas met parachute, en zo stond ze met haar tas aan haar voeten samen met de anderen in het koele ochtendlicht een sigaret te roken tot ze te horen kregen wat ze die dag moesten doen.

Afhankelijk van hun kwalificaties en ervaring zouden ze verschillende vluchten krijgen in verschillende soorten vliegtuigen, waarmee ze niet allemaal vertrouwd waren. Dat betekende dat ze de instructies voor de piloten moesten gebruiken. Die stonden op een kladblok in zakformaat, waarop de basisgegevens van elk vliegtuig stonden. De Avro Anson en de Fairchild Argus werden gebruikt als vliegtaxi om hen naar hun eerste klus te brengen en om hen zo mogelijk aan het eind van de dag weer op te halen. Als dat niet kon, verbleven ze een nacht op een vliegveld of in een hotel en soms moesten ze zelfs de nachttrein naar de basis nemen. Daarom hadden ze allemaal een tas met spullen voor een overnachting.

In die van Kitty zat de gebruikelijke toilettas en haar make-up, samen met de rok van haar uniform en schoon ondergoed, maar ze had ook altijd

haar crèmekleurige zijden avondjurk bij zich, want er waren vaak feesten. De jurk was niet zo oogverblindend als de 'Gone with the Wind'-jurk die de Amerikaanse Dorothy Furey altijd bij zich had, maar hij deed goede dienst en Kitty voelde zich er erg vrouwelijk in.

Kitty en Charlotte waren inmiddels bevoegd om met klasse 1-, 2- en 3-vliegtuigen te vliegen. Daar vielen niet alleen de Moths, Spitfires en Hawker Hurricanes onder, maar ook de trainings- en communicatietoestellen. Nog geen enkele vrouw mocht de enorme viermotorige bommenwerpers besturen, maar er waren steeds meer geruchten dat dat binnenkort zou veranderen en ze wilden allemaal graag de eerste zijn.

De luiken van het kantoor gingen open en de vrouwen verdrongen zich om hun werkbriefjes voor die dag te halen. Kitty keek op haar briefje en liep snel naar Charlotte, die al op de gereedstaande Anson-taxi af liep.

'Ik moet een Spit oppikken bij de fabriek bij Castle Bromwich en die naar Peterborough brengen, en daarna moet ik met een Typhoon naar Wayfaring Down in het zuiden. Dat is maar een paar kilometer van Cliffe, dus als ik een lift kan krijgen, kan ik misschien Freddy opzoeken.'

'Geluksvogel,' zei Charlotte somber. 'Ik moet met een trainingstoestel naar White Waltham, dan met een Moth die gerepareerd moet worden naar Croydon en vervolgens met een Hurricane naar Salisbury.' Ze slaakte een diepe zucht. 'Ik kom vannacht niet terug op de basis, dat is een ding dat zeker is.'

'Geef niet,' troostte Kitty haar. 'We zien elkaar snel genoeg. Wees voorzichtig, Charlotte.'

'Jij ook, Kitty. Doe Freddy de groeten als je hem ziet en zeg tegen hem dat ik hem mis.'

Omdat ze allebei een andere lucht taxi moesten nemen, omhelsden ze elkaar kort en gingen toen ieder hun eigen weg. Kitty klom in de brede buik van de Fairchild die haar naar Castle Bromwich zou brengen, en zodra iedereen zat, taxieden ze over de startbaan en vlogen ze de heldere hemel tegemoet. De weersvoorspelling was goed; de zware wolken die hen de laatste twee jaar vaak aan de grond hadden gehouden en die de vijand waren van alle piloten waren verdwenen, dus ondanks het vroege uur heerste er een vrolijke sfeer.

De Spitfire-fabriek produceerde driehonderdtwintig toestellen per maand en omdat zowel de fabriek zelf als het bijbehorende vliegveld tot de voornaamste doelwitten van de Luftwaffe behoorden, werden de vliegtuigen weggebracht zodra ze klaar waren. Kitty overhandigde haar werkbriefje aan de bevelvoerend officier en een paar minuten later controleerde ze de Spitfire, klom in de nauwe cockpit en maakte haar gordels vast.

Bij het taxiën had de Spitfire een zware neus en hij dook naar voren wanneer de piloot te abrupt remde, maar in de lucht was hij volmaakt in evenwicht en Kitty vloog er graag mee. Vanuit de cockpit zag ze alleen een achteruitkijkspiegel, het grote, zwarte, halfronde paneel met de zes instrumenten die in elk operationeel vliegtuig zaten, en daaromheen de hemelkoepel. Het toestel was niet bewapend en had geen radio om contact met iemand te onderhouden, maar ze zat lekker comfortabel in wat zij beschouwde als het beste vliegtuig dat bestond en ze wilde niets liever dan opstijgen.

Toen het prachtig geproportioneerde toestel over de startbaan stormde en met grote snelheid de lucht in ging, voelde Kitty een vertrouwde vreugde. Niets was te vergelijken met het gevoel dat je kreeg als je in een Spitfire vloog. Ten eerste was er de enorme kracht van de Rolls-Royce Merlin-motor, die in haar rug duwde als ze de remmen losliet. Daarna kwam de opwaartse kracht van de vleugels, die aan de uiteinden een lagere overtreksnelheid hadden dan bij de romp. Dat betekende dat een Spitfire even trilde voordat hij met een verticale neerwaartse bocht uit de lucht viel of als de aanzet tot de landing verkeerd beoordeeld was, een unieke laatste waarschuwing die al vele levens had gered.

Kitty hoefde de stuurknuppel, die omhoogstak vanaf een draaipunt op de vloer, amper aan te raken om de hoogte aan te passen en de bocht naar Peterborough in te zetten, en ze werd weer herinnerd aan het oude cliché dat een piloot één werd met een Spitfire.

Terwijl de krachtige motor dreunde en de zon op de aluminium vleugels schitterde, voelde Kitty zich volmaakt gelukkig. Het was heerlijk om op een heldere ochtend in mei over de lappendeken van velden te vliegen en ze genoot van de eenzaamheid terwijl ze rivieren en spoorwegen volgde en zich concentreerde op de wijzers en het weer. De kranten mochten dan vol

lof zijn over de dappere vrouwen van de ATA, Kitty genoot net zo van het vliegen als alle vrouwelijke piloten en vond zichzelf helemaal niet heldhaftig, alleen buitengewoon gelukkig om te mogen doen waar ze het meest van hield. Ook al eiste dat elke maand meer levens.

Ze hield de instrumenten in de gaten en keek uit naar de herkenningpunten die haar naar Peterborough zouden leiden, en intussen dacht ze aan haar broer. Freddy was vijf jaar ouder en was volgens haarzelf en Charlotte de knapste en elegantste Spitfire-piloot die de RAF ooit had gehad.

Kitty had hem zolang ze zich kon herinneren aanbeden en zodra ze had leren lopen, had ze achter hem aan gedraafd en geprobeerd mee te doen met zijn jongensspelletjes. Hij was nooit echt boos of ongeduldig geweest en toen ze leerde paardrijden en polospelen en haar angst voor de krachtige motorfietsen waarop hij en zijn vrienden rondreden overwon, had hij zelfs een onwillige, broederlijke bewondering voor haar gekregen.

Kitty had een voorliefde voor snelheid gekregen toen de rijke Argentijn voor wie haar vader werkte erop had aangedrongen dat elk kind op de stoeterij leerde autorijden, zodat er in geval van nood altijd iemand hulp kon gaan halen, hoe jong diegene ook was. Kitty was pas zes geweest toen ze voor het eerst achter het stuur had gezeten, op een stapel kussens en helemaal op het randje van de stoel, zodat ze bij de pedalen kon. Señor Fernandez was ook degene geweest die Freddy en zijn eigen zoon had aangemoedigd om te leren vliegen met de Gypsy Moth die hij had gekocht om snel grote afstanden te kunnen afleggen en ver van de stoeterij zaken te kunnen doen. Op het moment dat Kitty hem in die kleine Moth had zien opstijgen, had ze geweten dat ze hiervoor geboren was.

Señor Fernandez en haar ouders hadden het eigenlijk niet zien zitten, maar Kitty was vastbesloten geweest om te laten zien dat meisjes van veertien net zo goed konden vliegen als jongens van negentien, en ze had de jongens beloofd niet te vertellen wat ze hen in de hooischuur met meisjes had zien doen als ze haar leerden de Moth te besturen.

Kitty glimlachte toen ze haar hoogte controleerde en de lange, rechte spoorweg onder haar volgde. Ze had bijna twee jaar heimelijk lessen moeten volgen, maar in de lange schoolvakantie van 1937 had de zestienjarige Kitty tot blijde verrassing van haar vader haar brevet gehaald. Charlotte had niet

willen achterblijven en had vlieglessen losgekregen van haar enorm toegeeflijke en buitengewoon rijke vader, die bovenmatig trots was op zijn wildebras van een dochter, en zij had een paar maanden later haar brevet binnen.

Die financiële ruggensteun had Kitty niet en ze had beseft dat de toelage van haar ouders niet toereikend was om in Engeland te kunnen vliegen. Dus had ze Charlottes vader overgehaald om een goed woordje voor haar te doen bij de directrice, zodat ze toestemming kregen om de school na de lessen en op zondag te verlaten. Vervolgens had ze de eigenaren van het vliegveldje in de buurt gevraagd of ze in ruil voor drie uur vliegen op zondag navigatielessen mocht geven aan beginnende piloten.

Kitty slaakte een zucht van genoegen toen de Merlin-motor geruststellend bromde en de zon helder bleef schijnen aan de onbewolkte hemel. Die weekends hadden hun leven vrolijker gemaakt. Met hun logboek in het fietsmandje waren ze na de lessen haastig weggefietst van school en ze waren pas teruggekomen als de zon al onderging boven het Kanaal. Toen Charlotte eindelijk haar brevet had, had haar liefhebbende vader een De Havilland Dragonfly voor haar gekocht en de meisjes hadden dat prachtige toestel gedeeld en in een flink tempo vliegreuen bijgeschreven in hun logboek.

Tijdens die vredige dagen voor de oorlog hadden ze geleerd puur op hun instrumenten te vliegen, iets wat niet aan de nieuwe rekruten van de ATA werd geleerd. Niemand wist wat de gedachte daarachter was, maar ze vermoedden dat ze de stoutmoediger piloten ervan wilden weerhouden in dikke bewolking of erboven te gaan vliegen. Kitty en Charlotte waren echter enorm blij met de lessen die ze hadden gehad van een gepensioneerde piloot in Shoreham, want de opgedane kennis had hen meer dan eens gered als ze waren overvallen door plotseling opkomende wolken, waarin ze blind hadden moeten vliegen.

Haar landing in Peterborough verliep soepel en zonder verrassingen en ze klom stijf uit de Spitfire, met haar tas in haar hand en het harnas met de parachute over haar schouders. Ondanks het leren jack en de laarzen was ze koud tot op het bot en ze snakte naar een hete kop thee en iets te eten, dus ze ging snel met haar werkbriefje en haar logboek naar het kantoor, bracht rapport uit en zocht de kantine op.

Nadat ze een groot bord van iets wat moest doorgaan voor gekookt schapenvlees, uien en aardappels had leeggegeten, spoelde ze dat alles weg met een enorme beker thee en stak een sigaret op. Er werd aardig wat gekletst in de kantine en ze hoorde de laatste roddeltjes van een paar meisjes die ze kende van het ATA-hoofdkwartier in White Waltham voordat ze haar spullen bij elkaar pakte en terugging naar de startbaan.

Het was nog vroeg in de middag en nu de dagen langer werden, had ze tijd genoeg om met de Typhoon naar Wayfaring Down in het zuiden te vliegen. Als ze niet nog een vliegtuig ergens heen moest brengen, zou ze misschien de kans krijgen om een lift naar Cliffe te regelen en Freddy op te zoeken. Die omweg zou waarschijnlijk tot gevolg hebben dat ze de nachttrein naar Hamble moest nemen om de volgende dag op tijd terug te zijn voor haar dienst, maar ze kon slapen in de trein en als ze een tijdje bij hem kon zijn, was dat elk ongemak waard. Als hij tenminste niet weg was voor een missie, wat helaas maar al te waarschijnlijk was.

De Typhoon of 'Tiffy', zoals hij liefkozend werd genoemd, was een kleine, eenmotorige onderscheppingsjager met een Rolls-Royce Vulture-motor van tweeduizend pk en een topsnelheid van zeshonderdvijftig kilometer per uur, waarmee hij het snelste toestel met zuigermotor van de RAF was, in staat om de Duitse Focke-Wulf 190 in te halen. Maar door de meeuwen-vleugels ontstond er bij een duik of scherpe bocht een luchtverplaatsing die nadelig was voor de snelheid; de meeste piloten vonden het toestel moeilijk te besturen.

Kitty klom in de eenpersoonscockpit, maakte haar gordels vast en sloot de kap. Binnen een paar minuten raasde ze over de startbaan en schoot de helderblauwe hemel tegemoet. Er was niets te bekennen van de motregen en de lage bewolking die voor het zuiden waren voorspeld en ze hoopte dat het dichter bij Wayfaring Down zou zijn opgeklaard.

Het vliegen in een Typhoon was bijna net zo spannend als in een Spitfire en nu de zon scheen en haar schaduw over de velden en dorpen onder haar schoot, was het een heel aangename manier om de middag door te brengen.

Kitty was een minuut of twintig onderweg toen ze opeens het vermogen voelde toenemen en de snelheidsmeter naar ruim zeshonderdveertig kilometer per uur zag schieten. Haar maag kromp samen en haar hart bonsde

van angst, want ze wist dat ze met deze snelheid haar onderstel niet kon laten zakken, dat ze in nog geen vijf minuten bij Wayfaring Down zou zijn en dat er geen enkele kans was dat ze een landing zou overleven.

Ze probeerde vaart te minderen en de inlaatdruk bij te stellen, maar dat lukte niet; de gashendel en de drukregelaar bleven allebei op maximaal staan en er was geen beweging in te krijgen.

Achter de vliegbril prikte het zweet in haar ogen en haar ademhaling was oppervlakkig, hoewel ze zichzelf dwong kalm te blijven en de Tiffy een grote, klimmende bocht liet maken om snelheid te minderen. Dat werkte niet, want zodra ze weer daalde, schoot die terug naar zeshonderdveertig kilometer per uur.

Inmiddels kon ze Wayfaring Down, de verre kustlijn en de stadjes en dorpjes zien en ze wist dat ze geen gebruik kon maken van de schietstoel, want dan bracht ze niet alleen zichzelf, maar ook de mensen daar beneden in gevaar. Ze vloog met vol vermogen over het vliegveld heen en binnen een paar minuten naderde ze het kleinere en meer afgelegen Cliffe. Wanhopig zocht ze naar een plek waar ze zou kunnen landen zonder al te veel schade te veroorzaken.

De brandweerwagen van Cliffe racete al over het gras toen ze nog een lange bocht over de luchthavengebouwen maakte, de kap opendeed, de motor uitzette en de brandstoftoevoer afsloot. Ze verloor snel hoogte, maar vloog nog steeds met bijna maximale snelheid in een toestel dat was ontworpen om met honderdzestig kilometer per uur te landen, dus ze maakte haar gordel los en liet het vliegtuig tijdens de inzet van de landing een paar keer omhoog en omlaag gaan in een laatste poging om snelheid te verliezen.

De landingsbaan schoot in een waas onder haar langs en daarna vloog ze laag over de luchthavengebouwen, recht op een kerktoren af. Ze trok uit alle macht aan de knuppel, miste hem op een paar centimeter en schoot op volle snelheid over velden vol doodsbanen en rennende koeien.

Ze deed haar uiterste best het vliegtuig recht te houden, maar de neus zakte te veel, zodat de propeller de zachte modder raakte en het toestel naar twee grote eikenbomen draaide. Haar overlevingsinstinct liet zich gelden en ze krabbelde haastig uit de cockpit, maakte een onhandige val en landde met een huiveringwekkende klap in de modder.

Gedesoriënteerd en bijna verlamd van angst bleef ze buiten adem en verdoofd van de schrik liggen toekijken terwijl een stuk van de vleugel werd afgerukt door een lage tak van een van de eikenbomen.

Maar de Typhoon had nog steeds een aanzienlijke snelheid. Hij hotste over een greppel en een bosje bomen in, waarbij de takken en bladeren als confetti in het rond vlogen, en verpletterde alles op zijn pad tot hij met een geweldige knal tot stilstand kwam tegen de stam van een andere grote eik.

Kitty zette haar helm en vliegbril af en wachtte af of de Typhoon in brand zou vliegen, ook al had ze de brandstofleiding afgesloten. Maar hij bleef liggen als een gewond metalen beest, terwijl de motor tikkend afkoelde. Haar benen trilden zo erg dat ze amper kon staan en haar vingers werkten niet mee toen ze het harnas van de parachute losmaakte en hem op de grond liet vallen. Ze haalde diep adem om rustig te worden en strompelde over het modderige veld, langs de verbijsterde en schichtige koeien, naar wat er over was van haar Typhoon.

Hij was allebei de vleugels, de propeller en de staart kwijt, de kap was verbrijzeld en de romp was zo gehavend dat ze betwijfelde of hij ooit weer gemaakt zou kunnen worden. Ze boog zich over de cockpit, pakte haar tas eruit en ging op een blok hout zitten om een welverdiende sigaret te roken voordat ze aan de lange wandeling naar het vliegveld begon.

Het is maar goed dat ik koeien niet eng vind, dacht ze droog toen ze haar langzaam en nieuwsgierig kwamen inspecteren. Maar het zou fijn zijn als ze me niet zouden likken. ‘Ga weg,’ zei ze kordaat terwijl ze een lange zwarte tong en een onaangenaam natte neus ontweek.

De koeien bleven staan waar ze stonden, dus ze rookte haar sigaret op en pakte net haar spullen bij elkaar toen ze een kreet hoorde en mensen over het veld naar haar toe zag rennen. Ze wilde niet dat ze het ergste zouden denken, dus ze ging op het houtblok staan, zwaaide met haar armen en begon toen naar hen toe te sjokken.

Een gestalte maakte zich los uit de groep en rende op haar af.

Kitty herkende hem meteen en ze zette een draffe in om hem tegemoet te gaan. ‘Freddy!’ riep ze. ‘Het is goed. Ik ben niet gewond.’

Zijn knappe gezicht stond strak van bezorgdheid toen ze alles op de grond liet vallen en zich in zijn gespreide armen wierp. ‘Ik wist niet dat jij

het was,' zei hij ademloos en met overslaande stem terwijl hij haar stevig vasthield. 'We zagen de Tiffany verdwijnen en hoorden de klap, dus we vreesden het ergste.'

Ze klampte zich aan hem vast, blij met zijn stevige en krachtige lijf toen haar benen het weer dreigden te begeven. 'Echt, Freddy, ik dacht dat ik er was geweest,' wist ze klappertandend uit te brengen. 'Ik ben nog nooit zo bang geweest.'

Hij leek te merken hoe onvast ze op haar benen stond, want hij hield haar goed vast terwijl hij iets naar achteren boog en naar haar gezicht keek. Hij was lijkleek en zijn blauwe ogen waren donker van angst. 'Wat dacht je in godsnaam dat je aan het doen was?' blafte hij. 'Besef je niet dat je dood had kunnen gaan door zo'n stunt?'

Ze schoot meteen in de verdediging en duwde hem weg. 'Het lag niet aan mij,' zei ze boos. 'Er ging iets mis met het toestel. Het stomme ding wilde niet langzamer gaan vliegen.'

Hij pakte haar weer vast en drukte haar tegen zich aan. 'Het spijt me dat ik tegen je schreeuwde,' zei hij bars, 'maar je hebt me zo laten schrikken.'

'Ik heb mezelf nog veel harder laten schrikken,' zei ze met trillende stem.

Roger Makepeace kwam met een bleek en bezorgd gezicht op hen af rennen. 'Ben je gewond, Kitty?' vroeg hij.

Ze dwong zich naar Freddy's beste vriend te glimlachen. 'Na een heel groot glas gin en een heet bad gaat het allemaal weer prima,' antwoordde ze met enige bravoure.

Hij lachte toen hij haar parachute en tas pakte. 'Jij bent echt niet te geloven, Kitty,' zei hij vol liefhebbende irritatie. 'Er zijn niet veel meisjes die hun toestel zo spectaculair kunnen laten neerstorten en er zonder een schrammetje vanaf komen. Je hebt dat bad en die gin dubbel en dwars verdiend.'

Kitty liep tussen hen in over het veld, maar ondanks de bravoure merkte ze dat ze zich aan hun armen moest vasthouden, want haar benen leken wel van rubber.

Dit is het zevende boek in de serie Een veilige haven
Eerste druk november 2023

Oorspronkelijke titel *Some Lucky Day*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © 2014 Ellie Dean

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld vrouw © Arcangel/Nicole Matthews

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6461 3

ISBN e-book 978 90 261 6463 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6464 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.